

A karmestert a tévéből ismerhetjük

Mericske Zoltán számára a Nobel-díjnál is többet ér a gyermekek szeretete

12. oldal

XIV. kerület

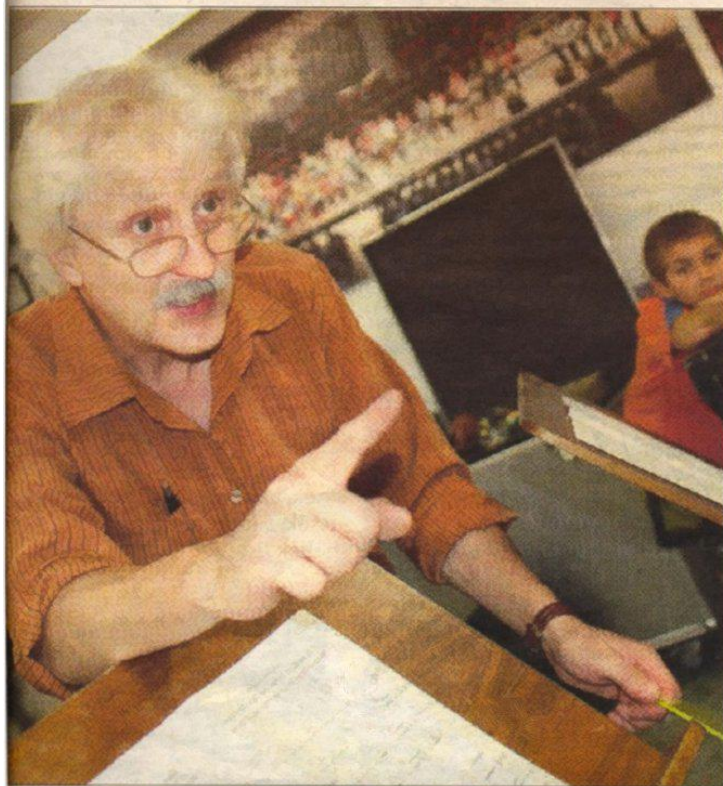
INGYENES KIADVÁNY

BUDAPESTI 7 NAP

2007. október 18. | évfolyam 10. szám

www.bp7nap.hu

Egy férfi az ezerforintos jegyért százezret fizetett – négy gongütéssel kezdte

Fotó: Sánta Balázs

A gyerekek még tiszták, nincs hátsó gondolatuk, őszinték

Mericske Zoltán zeneszerzőt, karmestert sokan az egykor a köztévében sugárzott Suli-buli című műsorból azonosítják, ahogy a fekete loboncával vidáman énekel.

Tévés pályafutásom egy véletlennek köszönhető. Nem voltam valami jó tanuló, de nyolcadikos koromban bekerültem az István Gimnázium Szimfonikus Zenekarába. 32 éves koromig játszottam itt ütösként. Első fellepésem Ravel Boleroja volt, aminek a végén a négy gongütés nekem maga volt a csoda. A zenekarban nagyon jó volt a hangulat, a nyári tihanyi táborok és az NDK-s koncertútjaink emlékeit soha nem felejttem. Kamaszkoromban barátaimmal állandóan dallamokat gyártottunk a próbák szüneteiben. Varsányi Ferenc televíziós rendező akkoriban keresett diákzeneszerzőt az Irka-firka című műsorba, mert olyan zenét akart, amit táborútz mellett is lehet énekelni. Egyszer eljött a zenekar próbánkra,

ahol Záborszky József karmester engem ajánlott, hiszen látta-hallotta, hogy állandóan zenéltünk a fiúkkal. Így kaptam a felkérést egy filmzenére, amire húszévesen bátran rávágtam: elvállalom! Aztán persze halálra rémültem.

– *Miért?*

– Mert még életemben nem szereztem zenét. Aztán mégis nagyon hamar összeállt, az Irka-firka pedig nivódíjat kapott. Par év múlva ismét megkeresett Varsányi Feri, hogy a hatrészes Suli-bulinak írjak zenét. Utána már valóban sokan hívtak, nem is tudom pontosan, hány tévéfilmhez, sorozathoz írtam zenét. Utoljára Czákó Ferenc rajzfilmműveivel dolgoztam, és az Izsik vagy Izsik című „közszolgálati témához” alkottam dallamokat.

– *Világéletében zenésznek készült?*

– Ez genetikailag kódolt volt nálam, mivel édesanyám hárfaművész, édesapám gitározott, bőgözött és gyönyörű hangon énekelt.

– *A Columbus utcai zeneiskolában hány gyerek jár híres ütős zenekarába?*

– A fúvósokkal együtt 35-en vagyunk. Egy generáció a szemem láttára már felnőtt, de a mai napig tartjuk a kapcsolatot. Az „újakkal” tavaly jártunk először önérti sikerrel Cividálóban, a gyermekművészeti fesztiválon, ahol a Brassíllal kezdtünk, amikor magyar zászlóval együtt beszaladtunk több irányból a színpadra. Idén pedig közönségsvavazás alapján hívták újra az együttest. Kisebbségi lányom ötlete volt, hogy szerencsétlenül járt tanár kollégám, Szógi Lajos emlékére szervezzünk egy jótékonyági koncertet. Ezer forintért árultuk a jegyeket, s akkor lett az érdeklődés, hogy végül tavasszal egy hétvége alatt öt koncertet adtunk. Volt, aki saját költségen nyomtatta a plakátokat, a panzióban ingyen szállhatott meg a család, a szülők virágból díszítettek, szóval csodálatos volt az összefogás. Egy férfi egyetlen jegyet kért, majd leletl százezret forintot, és elment. Egy másik kiemelkedő

hallgatnak majd. Az első számunk után azonban már felállva tapsoltak a külföldi vendégek ráadását követelve.

– *Van-e hierarchia a hangszerek között, s ha igen, az ütősök hol helyezkednek el benne?*

– Ha egy autót nézünk, talán egy kis fogaskerék nem tűnik fontosnak, mégsem működik nélküle az autó. Van, aki azt mondja, könnyű az ütősöknek, hiszen csak ütögetniük kell, de ez tévhit. Egyrészt az ütős dallamhangszereket jól megszólaltatni nem is olyan egyszerű, másrészt főleg a modern darabokban az ütősöknek is nehéz futamokat írni.

– *Első ránézésre tudja, hogy melyik gyerekre vár nagy zenészcsojv?*

– A mi együttesünk nem erről szól. A zenekarunkból tízből kilencen nem zenei pályára mennek tovább. Jól érzik itt magukat, szeretik, ennyi. Abban bízom, hogy az itt szerzett élmények formálják őket, s nyitottabbá válnak a jóra. A gyerekekre egyébként semmit nem szabad ráerőltetni. Ez olyan, mint a szerelem. Ha valaki nem örömből és szívből csinálja, akkor a fene megette az egészét.

– *Melyik volt az a pillanat, amely a leginkább meghatotta?*

– Én a gyerekek szeretetét többre tartom, mint a Nobel-díjat. Ők még tiszták, nincs hátsó gondolatuk, őszinték. Két kis törpörtü fiútestvérpár jár hozzám, s ha korábban jönnek, rajzolgatnak az asztalomon, majd a rajzokkal megajándékoznak. Egy másik gyerek a múltkor beállított egy kis zsák ásványi kővel, akombakom írással ráírva, hogy Zolinak. Volt, hogy kissé álmosan, elgondolkodva ültem a teremben, mikor egy kisfiú, aki még nem érte fel a kilincset, megkérdezte: miért vagyok olyan szomorú. Vagy ott vannak a hármas ikerlányok, akik az aulában már messziről szaladnak, s átölelnek. Ezek a legfontosabb dolgok a világon. A szeretet és a béke.

– *Van-e megvalósítatlan álma?*

– Szeretném kiadni a legjobb nótáimat, hiszen még soha nem volt önálló lemezem. Emellett leukémias gyerekeknek gyűjtünk lélegeztetőgépre egy következő koncertünkkel. Ha ez is összejön, már nem éltam hiába.

Kormos Olga

NÉVJEGY

Mericske Zoltán

zeneszerző-karmester-pedagógus

Születési év: 1954

Végzettsége: Liszt Ferenc

Zeneművészeti Főiskola cimbalom szak, ütős, szolfézs és általános iskolai énektanár

Pályafutás: Szent István Király Szimfonikus Zenekar, Láma, Bergendy

Művei: Irka-firka, Suli-buli, Csúzi és még sok filmzene. Színpadi zenék: Feri világgá megy, Holle anyó, Lúdas Matyi, A kétkézes varázsló

Díjai, kitüntetései: négy nivódji, reklámfilmzenei első díj, Év embere Zuglóban

Család: nős, felesége: Klára, lányai: Olivia (21), Nikolett (17)

sikertünk a Kongresszusi Központban volt, a környezetvédelmi világkonferencián. A magyar szervező aggódott, hogy komolyabb darabokat kéne játszaniuk, mert miniszterek és professzorok

